

Četba (i knihovna) jako denní chléb aneb Kdo je Eva Semrádová

Na otázky Petry Řoutilové odpověděla Eva Semrádová

Od letošního roku jsem přijala pozvání do redakční rady zpravodaje U nás. K tomu patří i otázky šéfredaktorky pro rubriku Kdo je a námitka, že osobní názory nebudou nikoho zajímat, neuspěla.

První otázka se týkala knihovnické praxe. Knihovnictví je mým povoláním již dlouhou řadu let a šlo by to odbýt jednou větou. Po absolvování knihovnického vzdělání jsem nastoupila na metodické oddělení krajské knihovny v Hradci Králové, kde jsem zaměstnaná až do současnosti. Práce metodičky se mi od počátku zalíbila pro svoji různorodost, možnost se vzdělávat a být u zrodu nových věcí v oboru. I když jsem původně šla do knihovny za literaturou a knihami, zjistila jsem, že práce mezi lidmi, tedy mezi knihovníky, je ještě lepší. Oslovila mě přátelská atmosféra knihovnické komunity a zaujetí, s jakým se knihovníci svým knihovnám věnují. Do oblasti metodického působení patřily knihovny celých východních Čech od Trutnovska a Jablonce nad Jizerou až po Havlíčkův Brod a první specializací, která mi byla přidělena, byly služby pro děti a mládež. V následujících letech jsem pak vystřídala ještě celou řadu specializací, odsloužila směny v půjčovně i při revizích, připravovala školení, výstavy i oslavy, byla jsem soutěžním komisařem a viděla, jak do knihovny přivezli první počítač. Měla jsem možnost vystoupit na celostátních konferencích a publikovat odborné texty. Zblízka jsem sledovala i dění okolo zpravodaje, sdílela jsem totiž stejnou kancelář s jeho šéfredaktorkami. A protože mám do dnešního článku zařadit nějakou konkrétní knihovnickou vzpomínku, uvedla bych jednu spojenou se zpravodajem.

Víte, proč má zpravodaj název U nás? A kdo je autorem tohoto čistě východočeského názvu? Zpravodajský bulletin metodického oddělení vycházel od roku 1986 a po úspěšné „pětiletce“ došlo v roce 1991 k rozšíření na skutečný knihovnický časopis. Do výběru názvu se zapojil i bibliograf Ladislav Vacina. Zúročil své znalosti náchodského regionu a přišel do naší kanceláře s nápadem na krátký název U nás. Uvažovala jsem tehdy, že se nechám inspirovat kronikou Aloise Jiráska, ale myslím, že si spíš vzpomněl na časopis U nás, který vydávali do literatury zapálení studenti náchodského gymnázia, mezi něž patřil i Jaroslav Suchý (budoucí ředitel náchodské knihovny) a Josef Škvorecký. A protože romány Škvoreckého se v roce 1991 teprve zvolna přivážely z uzavřených skladišť a vracely do regálů knihoven, byl to vlastně průkopnický čin.

Na další otázku naší šéfredaktorky „Co tě v knihovně nejvíce baví?“ odpovídám, že knihovníci. Ti na vesnicích jsou na svoji knihovničku hrdí a často si ještě drží takového „obrozeneckého“ ducha. Obohacující je setkání s osobnostmi, které přinášejí do českého knihovnictví nové vize a technologie. Stále mě umí překvapit „děckaři“ svou kreativitou a vírou, že čtení je nej..., kterou neúnavně vkládají do dětských duší.

Situace „Jak si poradíš s tzv. otravným kolegou?“ nastává opravdu zřídka a myslím, že v takové chvíli pomáhá rozvaha a zamyšlení nad tím, co otrapu vede k tomu být nepříjemný.

A co mě zaručeně naštvě? Lež, závist a pomluvy jsou prostě nesmrtelné.

Dotaz „Jaká knížka je na nočním stolku?“ vede k úvaze, jak souvisí místo ke čtení s čtenářským prožitkem. Četba před spaním je hodně oblíbená, ale sama ten zvyk nemám. Pro čtení potřebuji nejlépe denní světlo, pohodlné křeslo a klid. Také mi zůstal z mládí zvyk brát si knížky ven – číst v zahradě nebo vzít knížku na výlet jako pomůcku k literárnímu cestování. Z toho vyplývá i otázka, jaký jsem čtenář. Řekla bych, že poznamenaný povoláním. Knižky беру do ruky hodně často, ale způsob čtení se už dost podobá způsobu, který měl můj vysokoškolský učitel. Tvrdil, že mu stačí přečíst prvních patnáct stránek, a už ví o knize vše... a čím byl starší, tak končil četbu stále dřív. Když nám to vyprávěl, knihu odkládal po osmi stránkách, ale tak, doufám, nedopadnu.

Výběr mé četby se v čase proměňuje. Léta s velkými romány postupně ustoupila drobnějším literárním útvarům, ráda sleduji českou literaturu a různé odkazy a návaznosti na historické reálie nebo na skutečné osudy. Baví mě porovnávat literární a filmové zpracování příběhu, potěší mě barvitý jazyk, nezvyklá zápleтка.

„O čem by měla být knížka, jejíž děj bys chtěla prožít?“ V knížkách hledám inspiraci, moudrost, poučení o lidech, ale nenapadlo mě, že bych se mohla stát hrdinou příběhu. A také neumím jmenovat jednoho nejoblíbenějšího knižního hrdinu nebo svou nad všechny nejdražší „bibličku“. K různým životním situacím, náladám a třeba i ročním obdobím patří různobarevná paleta literárních textů a škoda, kdyby některá barva chyběla.

„Čím děláš nejčastěji radost svým blízkým?“ Myslím, že si děláme radost navzájem péčí o pohodu domova. Teď v době koronavirových omezení jsme si ověřili, jak je to k životu důležité.

Rozhovor by měl ukončit oblíbený citát. Téma jsem si mohla vybrat, tak vám předkládám k přemýšlení něco o životě i něco o knihách z pera známých spisovatelů:

„Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.“ (Arthur Charles Clarke)

„Květiny a knihy jsou pro mnoho lidí právě tak nezbytné jako denní chléb.“ (Honoré De Balzac).

Kontakt na autorku: eva.semradova@svkhk.cz

© 2000-2010 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz · knihovna@svkhk.cz